Sprawozdanie - Laboratorium 3

Iteracyjne rozwiązywanie układu równań liniowych metodą Jakobiego

Karolina Kotłowska, 18 marzec 2021

1 Wstęp teoretyczny

Tematem laboratorium było zapoznanie się ze sposobem rozwiązywnia układów równań z wykorzystaniem metod iteracyjnych.

1.1 Metoda Jakobiego

Metoda Jakobiego jest to jedna z metod rozwiązywania układu równań liniowych. W postaci macierzowej taki układ równań wygląda tak:

$$A * \vec{x} = \vec{b} \tag{1}$$

A-macierz kwadratowa współczynników \vec{x} - wektor niewiadomych \vec{b} - wektor wyrazów wolnych Metoda polega na poczatkowym rozłożeniu macierzy A na 3 macierze L,U oraz D. Macierz L jest macierzą trójkątną górną z wyzerowanymi elementami na przekątnej, macierz U jest macierzą trójkątną dolną z wyzerowanymi elementami na daigonali oraz macierz D jest macierzą diagonalną.

$$A = L + D + U \tag{2}$$

Więc układ można zapisać jako:

$$(L+D+U)x = b (3)$$

a po przekształceniach:

$$x = -D^{-1}(L+U)x + D^{-1}b (4)$$

zatem równanie macierzowe w postaci iteracyjnej można zapisać jako:

$$x^{i+1} = -D^{-1}(L+U)x^i + D^{-1}b (5)$$

Z powyższych przekształceń otrzymaliśmy wzór na obliczenie i-tego elementu nowego przybliżenia $(x_n[i])$ dysponując przybliżeniem z poprzedniej iteracji (wektor x_s):

$$x_n[i] = \frac{1}{a_{ii}} * (b_i - \sum_{j=1, j \neq i}^n a_{ij} x_n[j])$$
(6)

2 Zadanie do wykonania

2.1 Opis problemu

Na laboratoriach zapoznaliśmy się z równaniem różniczkowym, które opisuje ruch ciała poddanego działaniu siły sprężystej $-\omega^* x$, siły tarcia $-\beta * V$ zależnej od prędkości oraz siły wymuszającej ruch $F_0 sin(\Omega * t)$.

$$\frac{d^2x}{dt^2} = -\omega x - \beta V + F_0 sin(\Omega t) \tag{7}$$

Naszym zadaniem było rozwiązanie układu równań iteracyjną metodą Jakobiego dla ruchu ciała na sprężynie dla trzech przypadków opisanych poniżej. Zadanie wykonaliśmy dla 2000 iteracji z krokiem czasowym h=0.02. Przyjeliśmy pewne stałe początkowe:

$$-x(t=0) = x_0 = 1$$

$$-V(t=0) = V_0 = \frac{x_{i+1}-x_i}{h} = 0$$

1)
$$\beta = 0.0, F_0 = 0.0, \omega = 0.8$$
 (8)

2)
$$\beta = 0.4, F_0 = 0.0, \omega = 0.8$$
 (9)

3)
$$\beta = 0.4, F_0 = 0.1, \omega = 0.8$$
 (10)

Uzyskaliśmy zatem poniższy układ równań:

$$\begin{bmatrix} 1 & 0 & 0 & 0 & 0 & 0 & 0 & \dots & 0 \\ -1 & 1 & 0 & 0 & 0 & 0 & 0 & \dots & 0 \\ a_1 & a_2 & a_3 & 0 & 0 & 0 & 0 & \dots & 0 \\ 0 & a_1 & a_2 & a_3 & 0 & 0 & 0 & \dots & 0 \\ 0 & 0 & a_1 & a_2 & a_3 & 0 & 0 & \dots & 0 \\ 0 & 0 & 0 & a_1 & a_2 & a_3 & 0 & \dots & 0 \\ 0 & 0 & 0 & 0 & a_1 & a_2 & a_3 & \dots & 0 \end{bmatrix} \cdot \begin{bmatrix} x_0 \\ x_1 \\ x_2 \\ x_3 \\ x_4 \\ \dots \\ x_0 \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} 1 \\ 0 \\ b_2 \\ b_3 \\ b_4 \\ \dots \\ b_0 \end{bmatrix}$$

$$(11)$$

Pierwszym etapem realizacji zadania było stworzenie trzech wektorów $d_{0,1,2}$, które posłużyły do przechowywania macierzy. Było to możliwe, ponieważ macierz naszego układu równań $A*\vec{x}=\vec{b}$ jest trójdiagonalna więc do jej przechowania wystarczą 3 wektory.

Następnie za pomocą utworzonego i wyzerowanego wcześniej wektora x, metodą Jakobiego wyznaczyliśmy każde kolejne przybliżenie ze wzoru:

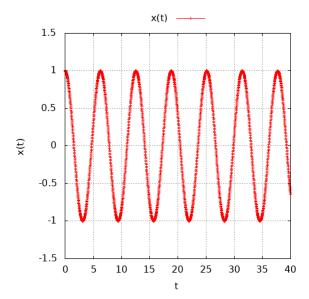
$$x_n[i] = \frac{1}{d_0} * (b[i] - d_1[i] * x_s[i-1] - d_2[i] * x_s * [i-2]$$
(12)

Celem było wyznaczenie i-tego elementu nowego przybliżenia (xn[i]) dysponując przybliżeniem z poprzedniej iteracji (wektor xs).

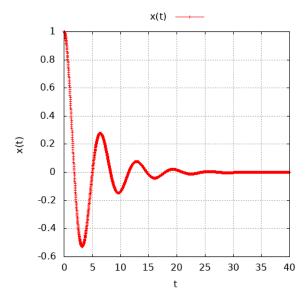
Iterację skończyliśmy dla 10000 powtórzeń.

2.2 Wyniki

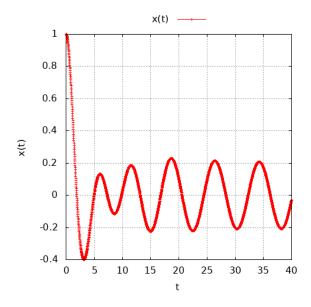
Korzystając z programu gnuplot wygenerowaliśmy wykresy dla naszych wyników. Poniżej przedstawione są zależności wychylenia w czasie, dla układu podanego w zadaniu.

Rysunek 1: Zależność wychylenia od czasu dla $\beta=0.0, F_0=0.0, \omega=0.8$

Rysunek 2: Zależność wychylenia od czasu dla $\beta=0.4, F_0=0.0, \omega=0.8$

Rysunek 3: Zależność wychylenia od czasu dla $\beta=0.4, F_0=0.1, \omega=0.8$

3 Wnioski

Metoda Jakobiego jest metodą do iteracyjnego rozwiązywania układów wielu równań. Polega na obliczaniu kolejnych przybliżeń za pomocą iteracyjnego wzoru. W zadaniu skorzystaliśmy z faktu, że nasza macierz była macierzą trójdiagonalną, przez co obliczenia zaoszczędziły zużycie pamięci. Z wygenerowanych wykresów możemy odczytać, że dla pierwszego przypadku drgania są rozłożone równomiernie, dla drugiego przypadku drgania zanikają w czasie, dla trzeciego przypadku początkowo następuje wygaszenie, a później amplituda drgań zwiększa się, natomiast nie wraca już do stanu początkowego. Wszystkie wykresy zgadzają się z teoretycznym opisem ruchu ciała drgającego na sprężynie z uwzględnieniem odpowiednio: tarcia lub siły wymuszającej.